

EDITORIAL

El pla de reajustament de Reus obre la caixa dels trons

El personal de l'Ajuntament de Reus va posar el crit al cel ahir en conèixer les mesures que el govern local té previst implementar per aconseguir el crèdit de l'Estat de més de 37 milions d'euros per tal de pagar els deutes als proveïdors. Les mesures són, com era previsible, molt restrictives i afecten directament el capítol de personal. Entre aquestes, es vol reduir el cost del personal interí fins a la quantitat de 300.000 euros. El consistori encara estudia quants contractes no es renovaran i si s'abaixaran els sous d'un volum total de treballadors que no arriba a la trentena. D'altra banda, el consistori reusenc no descarta estalviar un milió més en concepte de productivitat de la plantilla. Els treballadors de l'Ajuntament de Reus van reunir-se ahir en assemblea per intentar guanyar temps al temps, donat que el pla de reajustament s'aprovarà avui i, difícilment, tindrà marxa enrere. I és que el consistori reusenc, com la majoria del territori i de tot Catalunya, gairebé no tenen marge de maniobra per intentar quadrar les arques municipals i buscar una solució a llarg termini. Tot i així, els efectes de la crisi tindran un abast que superen els límits de l'actual mandat. Els propers governs locals hauran d'incloure en els seus pressupostos futurs el retorn del crèdit que rebran de l'Estat. D'aquesta manera, les coses han de canviar molt perquè els ajuntaments albirin el final del camí.

+ CONFIDENCIAL

Arga Sentís, sense paraules

La portaveu d'ICV a l'Ajuntament de Tarragona, Arga Sentís, és una de les més participatives als plenaries que es convoquen a la Casa consistorial. És quelcom que els regidors del govern i l'oposició, i els assistents -públic i periodistes- saben. I és que l'ecosocialista aprofita al màxim les seves intervencions per tal d'aportar el punt de vista del seu partit. És, de fet, la seva feina, com a regidora en l'oposició. Ahir, però, Arga Sentís no va dir ni paraula durant el plenari celebrat per tal de ratificar el nomenament d'Antonio Rodríguez com a nou regidor arran de l'abandó per part de l'atleta Natàlia Rodríguez de la vida política. Precisament, el regidor de CiU, Jordi Roca, va posar l'accent sobre aquest fet tot aprofitant la foto de família final amb Natàlia Rodríguez per dir en veu alta: «Aquesta és la foto del plenari en el qual Arga Sentís no ha dit res». El comentari va ruboritzar la regidora d'ICV en veure's, de sobte, protagonista pública d'un acte que poc tenia a veure amb ella.

diari
més

tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamedixa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan

Disseny editorial:
Carles Magrané

Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: Sílvia Jiménez.

[redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. **Especials:** Laura Gómez. **Tancament:** Mario López.

Fotografia:
Cristina Aguilar, Olívia Molet.

Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.

Administració: Núria Clos

Publicitat:

Maria Mollada, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.

[publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos.
43005 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21

C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

ESCRITORS DEL CAMP

'Els set pecats revisitats' de Xavier Jové

ÓSCAR PALAZÓN
Escriptor

«¿Para qué escribir entonces? Si todas las historias buenas ya están escritas», diu un personatge de Bernardo Atxaga, just abans que el seu interlocutor contesti: «Porque, como dice alguien que no recuerdo, a la gente se le olvidan. Y nosotros, los escritores nuevos, se las recordamos». Efectivament, rere aquesta conversa s'amaga una gran veritat. La història de la literatura -tant en la vessant de la creació com en la de la traducció- està farcida de versions més o menys fidels d'obres ja publicades i de temes que han estat tractats amb anterioritat. El cas que ens pertoca avui, el darrer poemari de Xavier Jové, és paradigmàtic d'aquesta realitat. I és que els set pecats capitals (la supèrbia, l'avarícia, la luxúria, la ira, la gola, l'enveja i la peresa) -o les passions humanes, si sou lectors laics- han estat sempre una font inesgotable d'inspiració per als artistes i els escriptors.

Xavier Jové (Bell-lloc d'Urgell, 1962) publica enguany la seva particular visió d'aquest pilar

de la doctrina cristiana -o motors massa habituals de l'ésser humà, si no sou creients. El poeta ja ens avisa des de la coberta del llibre, amb un títol senzill però inequívoc alhora: *Els 7 pecats revisitats*. La seva intenció, per tant, queda palesa des del començament. El que trobarem més endavant és una actualització d'aquests pecats, un reinici de disc dur que els contextualitza dins d'una societat moderna que disposa de telèfons mòbils, cotxes de gamma alta o televisió pay-per-view, tres exemples que apareixen en els seus poemes. Però el progrés és una arma de doble fil. Si bé ens facilita la vida i ens la fa més còmoda, també ens pot esclavitzar. Aquesta dualitat és present al llarg de tot el llibre de Jové. Cada secció en què està dividit -una per a cada pecat- va acompanyada d'una citació del Catecisme de la doctrina cristiana «explicat i adaptat a la capacitat dels noys i noyas y adornat amb moltes estampas», escrit per D. Anton Claret, Arquebisbe de Cuba, el 1855. Aquesta citació defineix el pecat en qüestió i n'esmenta la virtut corresponent, la qual cosa posa de manifest que l'un no existiria sense l'altra (i a l'inrevés). Així mateix, ens adverteix que la frontera entre tots dos és massa prima i, per tant, relativament fàcil de travessar. A més, per reforçar aquesta tesi, Xavier Jové dissemina pels seus poemes altres recordatoris més subtils mitjançant parelles

d'antònims com ara silenci/soroll, donar/rebre, ample/estret o viure/sucumbir.

Un llibre d'aquestes característiques necessita una veu adequada que no el desvirtui, i Xavier Jové ho aconsegueix amb habilitat. Fixem-nos, per exemple, en el primer poema dedicat a la luxúria. La majoria de les formes verbals que hi apareixen (deixem, escoltem, resseguim, enganyem-nos, etc.) són ambigües, és dir, poden pertànyer tant a l'indicatiu present com a l'imperatiu. Això significa que, segons com les interpretem, descriuran un comportament o bé ens exhortaran a comportar-nos d'aquesta manera. Si triem la segona opció, els poemes es convertiran aleshores en petits sermons o pregàries amb un to didàctic i doctrinal ben irònic que ens situarà de nou davant el fràgil equilibri entre virtut i pecat.

Malgrat que Arola Editors no ha inclòs *Els 7 pecats revisitats* a "La imatge que parla", la seva col·lecció de llibres de poesia il·lustrats, la darrera obra de Jové compta amb una col·laboració de Pep Serra, membre de l'estudi Mènsula (juntament amb Txomin Medrano i Albert Cilveti). Es tracta de set composicions fetes amb la tècnica del collage a partir de fotografies i dibuixos amb un aire *retro* que reflecteixen la doble moral de la societat del segle XXI. Serra també és l'autor de la coberta, on apareix un rellotge amb una esfera amb només set xifres. Una imatge pertorbadora, sens dubte, que ens convida a obrir el llibre i començar a llegir.

TRIBUNA

Gestió eficient

LLUÍS BADIA
Advocat

És un fet discutit la bondat, o no, de la gestió de les empreses públiques, qüestió que a més suposa un debat de caire ideològic, que en massa ocasions deixa aparcat l'autèntic fons del problema, la bona o mala feina real i pràctica, especialment pel que fa als «resultats» pels usuaris directes o indirectes.

Malgrat tot, la discussió, en una situació negativa com la que suportem hauria de primar sobretot l'eficàcia de la tasca empresarial, pública o privada, un cop feta l'anàlisi objectiva respecte del compliment o no dels plans marcats en cada cas; sembla evident per tant que avui el que s'hauria de decidir a «qualsevol

preu» hauria de ser optar pel que millor pugui funcionar, amb els millors costos i tenir les màximes garanties de servei. Malauradament aquest «model» que hauria de ser el lògic, es deixa de banda per donar prioritat a una manera de fer per part de moltes administracions que segueixen volent substituir o complementar una iniciativa privada que es veu «atacada» per una voracitat pública sense fre a l'hora de voler controlar-ho tot. L'exemple d'ajuntaments que han posat en marxa guarderies, gimnasos públics, economats, etc. a costos menors que els d'iniciativa privada, ha suposat la ruïna municipal per la incapacitat financera de fer front els seus costos, però també ha comportat la desfeta de molts emprenedors que no van poder afrontar aquesta competència il·lícita i irracional, no més comprensible en moments d'eufòria creditícia pública, que és difícil que tornin a curt termini. És indiscutible que han d'existir empreses públiques en determinants sectors, a les quals, a més, s'haurà d'exigir una eficiència absoluta, però la realitat posa de manifest que en una gran majoria les opcions empresarials oficials són ineficients, i a efectes comparatius, per fer el mateix, gastant molt més del que seria

aconsellable; per no parlar de l'amiguisme, el partidisme o fins i tot la capacitat discutible de molts dels seus gestors, designats en funció del carnet de partit com a mèrit únic.

No sóc dels que creuen que la restricció de despesa sigui la base de referència absoluta en el futur, ja que és inapel·lable la necessitat que darrere del sacrifici ha de existir un marc que permeti reconduir cadascun dels errors comesos; així, la tornada del crèdit, l'adequació real de polítiques fiscals i el propi blindatge del nostre model de benestar són temes que no poden quedar al marge, especialment per defensar els més dèbils en cada moment; per tant, la racionalitat en la despesa hauria de constituir un fi que podria donar-nos a tots l'esperança de recuperació que tan anhelem. No podem suportar per més temps unes opcions de serveis públics desfasats en els seus costos, en rendibilitats socials sospitoses, ineficaços en la seva gestió i sobretot inviables en un moment crític d'excés de despesa que ara s'ha de afrontar i finançar en uns altíssims valors de demora, en molts casos no assumibles. Per tant, què esperem a gestionar d'una manera brillant el que és de tots?

CARTES

La adicció a las drogas

No cabe duda de que los comportamientos adictivos siguen siendo un fenómeno cambiante y poco conocido, tanto para los que trabajan en el área empírica, como para aquellos otros que están a diario en la práctica. Esto ha diversificado las áreas de intervención, cambiando a la vez las funciones desarrolladas, no sólo por la llegada de nuevas necesidades sociales y servicios ya que, las diferentes disciplinas científicas ofrecen mayores posibilidades de acción, siendo una contribución importante la aprobación en 1985 del Plan Nacional sobre Drogas. Esencialmente mis líneas tienen que ver: Prevención como sistema reductor de consumo y oferta. Asistencia y Reinserción Social, para evitar sistemas de tratamiento aislado y/o con sesgo profesional excesivo. Actividades de soporte para cubrir deficiencias del problema drogas. Tales medidas las comento en la formación del personal más un sistema informativo que nos va a permitir la eficacia de las medidas propuestas, potenciando la investigación.

En concreto, y de forma sucinta, a través de estas líneas presento una reflexión general sobre el consumo de drogas, relacionando drogodependencia y sociedad, y la respuesta social, al que apporto una serie de sugerencias entre las que atañe a toda la sociedad, la prevención desarrollada globalmente (primaria, secundaria y terciaria), necesidad de dotación de infraestructura y medios públicos adecuados y suficientes. Insiste el Dr. Francisco m. Vaño Rufas acerca de los diferentes estudios sobre el Alcoholismo infanto-juvenil, recordando inicialmente el S.A.F. (Síndrome Alcohólico Fetal), que cursa con retraso mental, dismorfias craneofaciales, más síntomas psico-conductuales como el Déficit de Atención e Hiperactividad, síntoma éste último nuclear del S.A.F.

La actitud de la sociedad ante el uso y abuso alcohólico es decisiva para la instauración del alcoholismo y que concreto en: Culturas Abstinentes (Islámica e Hindú), Culturas Ambivalentes (Inglaterra y Escandinavia), Culturas Permisivas (con distorsión funcional que

aprueba la ingesta normal sino también la excesiva). España comparte esta cuarta postura, donde la permisividad tiene márgenes amplios y elásticos.

El uso de bebidas alcohólicas se remonta a los orígenes de la sociedad española, formando parte de ancestrales tradiciones, iniciando su consumo en la infancia y en el seno de la propia familia, de por vida, en cantidades a menudo superiores a las orgánicamente toleradas pero socialmente admitidas como normativas. El Dr. Vaño Rufas cree que en el seno de una cultura de este tipo, la dependencia alcohólica es el resultado de la presión social.

Termino citando ciertas diferencias regionales, de Sur a Norte (grupo de mujeres y niños que se traduce en unos índices de morbilidad superiores en la mitad septentrional de la península), en donde sigue existiendo el alcoholismo de moqueta y el de suburbio, y en el que el alcoholismo en el sexo femenino suele darse en las clases más altas

Francisco M. Vaño
Tarragona